

Jak swiãtô Ûrszula trafiãa do Źarnówca

Gwës znajeta rozmajité historie ò lëdzach, chtërny òddelë swòje žëcé dlô wòzny misji. Chtos ùmarł za wòlnotã kraju, jiny pòswiãcywò sã dlô dobra blëszczich. A jô òpòwiém wama dzysò legendã ò dzyr-szim dzëwczãcu, jaczé do kùńca swòjégò žëcò bëło wiérné Bògù.

Wszëtkò zdarzëło sã baro dôwno temù. Tak dôwno, że nìcht nie rozmieje dzysò rzeknãc, w jaczych latach žëła naja herojka. Zwała sã Ûrszula. Bëła princeskã, córkã króla Britanii. Nie lubiãa, czedë chtos robił jiny m krziwdã. Widzała, jak ricerze, chtërny wròcajà z pòbitwów, sã reniony i baro cerpiã. A tej-sej ùmierajã. Òbiecała so, że jak czedës òstónie królewã, to nie dopùscy do strasznych wòjnów.

W zómkù, w jaczym mieszkała, bëła królewskò kaplëca. W ni Ûrszula sã czãsto tacëła. Mòdlacë sã do Bòga czëła, że je szczestlëwò i bezpiecznò.

– Jô bë chcała wiedno bëc kòl Ce, mój Bòze. Òbiecywóm, że nigdë sã nie òzeniã – przësëgała. Jednégò dnia na dwór króla Britanii przëjachòł ricerz.

– Móm wòzné wiadło dlô króla! – zawòtòł stojãcë kòl zómkòwi brómë.

Òjc Ûrszulë, król Britanii, pòznòł w nim wòjarza z armii swòjégò wroga. Ròczył gò tej do trónowi zalë, žebë wëstëchac, czegò chce.

– Mój pón, królewión Eteriusz, rëchtëje ju swòje wòjska. Je paròt na wiòlgã wòjnã. Ježlë na was rëgnie, to z wajégò królestwa òstónie leno pòpielëszcze. Mòze zascygnãc swòjich wòjarzów leno tej, želë wasza córka Ûrszula òstónie jegò białkã – rzekł pògańszci pòstańczik.

– To nie je mòzlwé! Mòja córka je za młòdò! Dopierze za trzë lata bãdã jã mógł dac twòjémù panownikòwi [pòl. władcy] – òdpòwiedzòł król, chtëren wiedzòł, co Ûrszula przësëgała Bògù, i nie chcòł òddac swòji ùkòchóny córczi pògańszcémù królowi. Eteriusz zgòdzył sã pòzdac.

W tim czasie princeska miała ùceknãc, jadãcë òkrãtã dalek òd Britanii. Wzãła ze sobã dzesãc drëszków, jaczé miałë sã niã zajimac. Kòzdò z nich zabrała téz swòje słuźci. Bëło jich baro wiele. Jednégò dnia mòcny sztorëm pòrwòł jich òkrãtë i przeniòsł je do ùscò rzëczy, co sã zwie Ren. Tamstãdka pòjachałë w górã rzëczy i dopłënãłë do Kòlonii, gardu, jaczi bëł wnen-czas atakòwóny przez barbarzińszcë wòjska Hùnów. Jich panownik, Attila, zakòchòł sã w pëszny i wrzlëwi Ûrszulë.

– Òstani mòjã białkã – rzekł. – Želë sã nie zgòdzysz, to wszëtczé zdžinieta!

Ûrszula òdrzëcëła jegò prosbã i Attila kòzòł zabic wszëtczé dzëwczãta razã z princeskã. Bëł to straszny ùczink. Nawetka barbarzińszci wòjarze, widzãcë zabité białczy, ùceklë i òstawiłë miasto. A mieszkańcë Kòlonii z wiòldzim ùwòżanim pòchòwelë cała dzëwczãt. Na mòlu jich

mãczelsczî smiercë zbùdowelë kòscòł. Ò historii i cerp-
nim Ùrszulë gòdelë wnenczas bòdòj wszëtcë w Eùropie.
Chùtkò òstała ùznónò za swiãtã i przez dłudżé lata bëła
symbòlã wiarë w Bòga. We wiele krajach lédze mòdlëlë
sã do ni wierzãcë, że dzãka temù bãdã tak òdwòżny
i wiérny Bògù jak Ùrszula. Niejedny chcelë jã miec krót-
kò se. W bògatszych kòscòłach bëłë ùsadywóné wòrtné
relikwiarze. Bënë wkłòdelë nédzi ji cała. Bëła to tedë
nadmòwòwò relikwiò, jakã wszëtcë mielë we wiòldzim
ùwòżanim.

Cystercki w klòsztorze w Żarnówcu na Kaszëbach, czej
bùdowałë dlò se kòscòł, dałë mù wezwanié Nòswiãtszi
Mariji Pannë i sw. Ùrszulë. Sostre chcałë miec w swòjim
klòsztorze relikwie ti znóny swiãti. Wiedzałë téż, że sã
méstrowie złotnicë, chtërny rozmiejã robic snòżé reli-
kwiarze. Ùdbałë so, że ten, co mò stojec w jich kòscele,
mdze piersnicã [pòl. popiersiem] swiãti Ùrszulë, z łagód-
nã twarzã, z dłudżima kruzowónyma włosama, z dób-
nã wòrtnyma kamama.

Majãcë snòżi relikwiòrz i relikwie swiãti princesczi z Britanii cystercki czëtë, że je òna jich to-
warzëszkã. Chroni, wspierò i zastòwiò sã za nima przed samim Bògã.

